

SZEGÉNY APÁM.

Szegény apám senkinek sem ártott,
reggel-este hegedűket gyártott,
fúrta, véste, vergődött a fával,
fiatal volt s úgy végzett magával.

Hullakámra mélyén feküdt másnap,
szegény anyám sírva dült a rácsnak,
néhány halott meredt rá csak némán,
vér feküdt apám halántékán.

Süppedt sírján nem nő virágos fa,
keresztjét a szél is letaposta,
hantja pusztul, leszáradt a fűje;
nincs apámnak zengő hegedűje.

Egyszerű és tiszta volt a sorsa,
e világon nem akadt sok dolga,
gyalult, reszelt, vérzett a habos fán
s minden álma átesett a rostán.

Én gondolok már csak néha vele,
halott mester egyetlen hangszere,
testvéreim, kiket sose látok,
elnyűtték rég csavargó cigányok.

Szegény apám, elfárad a vér is,
durva kezek konca vagyok én is,
sírtam, nyögtem — nótám ki se kérte —
egy-két garast én is kapok érte.

(Szeged.)

BERCZELI ANZELM KÁROLY.